

Jakin

17'gna Arantzazu'n

Agorra

1964

Korrika, presaka dabil JAKIN. Emen duzu 17'gn alea. Ba-dirudi sail berrietan aurrera abiatu-rik ezinegon sartu zaio-
la oinetan: ernegarria, txorien antzo, gazte jendeen kantu zollak abestuz.

Azaletik poliki dabil JAKIN. Era berean nai genuke ba-
rrutik ere goxoago eta gustokoago ikustea. Denen eginbe-
arra dugu ori, gurea ta zurea. Eraberritua, udaberri bat iduri,
txukun eta eze, denontzat zerbait berri dakarrela.

Ba-omen doaz gure mendietatik pagoak uxatzen, pifiu
beltzez estaltzen omen doaz gure mendiak. Eta denak —ja-

beak ez beste denak— asarre. Izan ere, poesia egiteko aproposak dira pagoak; izan ere, pago-usaia omen du gure euskera amak; izan ere... Piñua, berriz, beltza da, itxusia da; piñua latza da; kanpotik etorria da; piñua... Pagoak lehena-goko kultura esan nai bazuen, piñuak berria adierazten du. Ez dezagun, bada, gure mendietako pagoekin batera gure euskera ere bota. "Piñutu" dezagun euskera. Joanak joan ziren, betoz orain berriak.

JAKIN idartzen doakigu.

Baifia, oraindik ez du bere xedea osotoro bete: oraindik ez ditu bear beste luma berri sortu. Guretzat da **JAKIN**, euskal soroan erne bidean gabiltzanontzat. Onoko ale onetan lan zaararak, —aspaldi egiñak ere— agertzen dira: Berriak bear eta nai ditugu, gaurkoak piñuak, eta asko.

P. Z.